

Cristian-Marcel Felea

COPIIUL CARE AI FOST, MARA

SEMĂNĂTORUL
Editura online
Septembrie 2011

COPILUL CARE AI FOST, MARA

*Clipind, ai acoperit drumul dintre
ochii tăi și ai mei cu o fluturare de pleoape.
Zâmbind, ai acoperit drumul dintre
buzele tale și ale mele, aducându-le aproape.
Iubindu-mă, ai acoperit drumul dintre
inima mea și a ta cu o curgere de lumină,
te-ai așezat alături de mine, cuminte
iar eu am zâmbit și te-am luat, simplu, de mână.
Am înțeles, am spus cuvinte să te alinte,
am luat cerul de-o stea să ne acoperim împreună.*

Asista impasibilă la toată forfota din jurul ei și se mișca mecanic, după cum îi cerea unul sau altul din cei apropiați. Erau oameni mult mai implicați în eveniment decât ea, aparent cel puțin, iar unii din ei se manifestau cu gesturi energice. Le urma îndemnurile, șoptite în cadență rapidă și se executa docilă, cu totul în afara felului ei de a fi. Socotea că nu poate depăși asemenea momente decât urmând un anume ritual de purificare, în care toate simțurile îi sunt anesteziate de marea ei durere și voința i se frânge și se ascunde sub gesturi ce-i sunt impuse din afară.

Privea trupul împuținat din cele patru scânduri îngrijit lăcuite ale sicriului și nu simțea nicio legătură cu el. Doar o imensă părere de rău. Se apropie și începu să așeze florile aduse pentru ultimul drum de prietenii tatălui ei, acoperindu-i trupul. Voia să lase să i se vadă doar fața, pentru că-i părea încă vie și frumoasă. Mai păstra acele tăieturi și cute de expresie ce-i dădeau aerul lui hotărât din totdeauna și creau iluzia unui somn aflat pe sfârșite.

Apoi veni cineva care adună florile și le așeză unele peste altele, la picioare, cu gesturi grăbite și neglijente. Voia să se ridice și să le risipească din nou pe trupul tatălui ei, dar în jur forfota se întete și simți că o lasă tot mai mult puterile. Îl chemă pe Dan și-i ceru să o scoată afară. Sprijinindu-se de el, ieși în aerul înghețat de februarie și se miră de-un soare vesel și indiferent. Era ca un obiect de decor, pentru că lumina lui nu avea pic de căldură și, cu toate astea, o făcea să se simtă bine.

Dan aruncă țigara abia începută și o strivi sub talpă, apoi o luă de braț. „Să mergem, a intrat preotul!” Îl urmă și pe el cu aceleași gesturi

mecanice cu care i-a urmat până acum pe toți cei care i-au cerut să facă una sau alta. Dan se strecura printre cei adunați, făcându-i loc cu gesturi ferme, aducând-o împreună cu familia. Își fixă privirea pe mâinile încrucișate ale tatălui ei și începu ușor să plângă. Dan o luă de după umeri și se simți recunoscătoare pentru gestul lui.

Ajunsă acasă, simți în primul rând nevoia să scape de toate hainele de pe ea. Până și lenjeria îi era cernită și se gândea că ea nu e așa, nu are nevoie ca o culoare să-i sublinieze starea sufletească. Și-o lepădă și rămase goală. În dormitor ardea o singură veioză, dar era suficient ca, privind pe fereastră, să-și vadă reflectat propriul chip. Era ca un spectru și recunoștea în el ochii tatălui ei.

Fusese pentru ea special. Un om straniu, greu de înțeles pentru cei mai mulți, chiar și pentru mama ei, în ultima parte a vieții. Dar nu și pentru ea. Putea să-l înțeleagă chiar și atunci când o lungă tăcere îi cuprindea pe amândoi. Nu aveau nevoie de prea multe cuvinte. Doar de priviri, de teme de gândire. Nu-și vorbeau fără rost și simțea cum el îi timitea mereu energie și încredere. O căldură ce nu avea nevoie, în pasajul său, de gesturi. Și apoi zâmbete, zâmbete însoțite de o sclipire aparte în ochii lui.

Când era copil, venea seara să o acopere și-i spunea simplu, noapte bună. Atât. Dar era suficient să alunge nălucile din colțul camerei, să-i dizolve temerile și să-i limpezească visele. Când a crescut, o asista seara în tot felul de lucruri mărunte: la ștersul vaselor, la televizor, comentând puțin noutățile zilei, sau unele lecturi. Era ca și atunci când se juca înainte de culcare cu ursuleții ei de pluș. Acum devenise el ursulețul ei de pluș. Și se juca cu el asemeni unei domnișoare, manevrându-l imperceptibil și bucurându-se când el ceda, cât de puțin, în favoarea ei.

Se privea în fereastră și știa că are o datorie față de el, pe care nu o va putea plăti toată viața ei. Sau doar în timpul vieții ei. Îi ceruse mereu să fie fericită, și-și trăiască viața deplin și mult timp nu-l înțelesese. Când i-l prezentase pe Dan, mândră și fericită, îi citise o umbră în ochi. „*Îl iubești?*” „*Sigur că da!*” Se plimba prin cameră cu mâinile împreunate la spate și nu se dădea bătut: „*Îl iubești atât de mult încât să simți că nu ai vrea să mai iubești în viața ta un altul?*” Întrebarea i se păru fără rost și-i răspunse în fraze lungi și patetice. Apoi renunță, gândind că o să-i treacă.

Nemulțumirea nu i-a trecut niciodată. Dar nu i-a arătat vreodată lui Dan, prin cuvinte sau gesturi, că nu ar fi bărbatul pe care și l-ar fi dorit pentru fata lui. Mult timp a crezut că este vorba doar de-o gelozie prostească a unui bărbat, tatăl ei, față de alt bărbat, soțul ei. Că orice bărbat și-ar fi găsit, tatăl ei s-ar fi comportat, mai mult sau mai puțin, la fel. Dar s-a înșelat, desigur, iar timpul i-a adus dovada mult mai repede,

poate chiar prea repede. A devenit conștientă de lucrul ăsta într-o seară în care toată familia era adunată în jurul mese, sărbătorind. A schimbat atunci cu el o scurtă privire, cu care l-a rugat să o ierte. Nu, nu Dan era bărbatul pe care și l-a dorit. *Nu doar că nu-l mai iubea, dar aflase acum, căutând cinstit în inima ei, că nu l-a iubit niciodată.* Dar cum putuse el, încă de la început, *să știe asta?* N-a vrut, sau n-a putut să-l întrebe, iar de acum nu v-a mai afla niciodată.

Se cuibări în așternut, frântă de oboseală, întrebându-se dacă va putea să adoarmă. Bărbatul de lângă ea adormise deja, respirând greu. Îi plăcea să-l privească dormind somnul lui greu. Avea spatele frumos, cu linii ferme și forme pregnante. Își trecea degetele ușor, să nu-l trezească, peste mușchii brațelor sau ai spatelui și știa că are în patul ei un exemplar splendid de masculinitate. O excita grozav lucrul ăsta și nu de puține ori își lăsa degetele celeilalte mâini să exploreze propria-i intimitate, producându-și plăcerea pe care ar fi putut să i-o ceară lui. Dar se simțea mai bine așa, furând-o. Nu făcea dragoste cu soțul ei, ci cu EL, bărbatul cu spatele frumos și cu o mie de chipuri. Bărbatul care nu a venit niciodată la ea decât în somn, pentru că după trezire toate acele linii și forme nu erau decât Dan. Iar strălucirea și misterul lor se golea în imaginea celui pe care știa că nu-l mai iubește și se întreba dacă nu-i murise ei înainte de toate ceva în suflet, pentru că nu putea fi doar el de vină.

În somn, un călător în sutană, căruia nu-i putea zări expresia feței, dar ai cărui ochi negri o sfredeleau cu privirea, îi ceru un pahar cu apă. Ea lăsa găleata să lunece în fântână și-i scoase apă proaspătă, pe care o turnă într-o ulcică de pământ. Călătorul bău însetat și-i mai ceru. Apoi se așeză trudit pe iarba proaspătă, despre care știa că e de-un verde perfect, cum doar în vis e posibil, cerându-i și ei să se așeze lângă el.

Temătoare, se lăsa ușor pe vine, apoi în șezut, ghemuindu-se cu genunchii la gură, fără să-l privească. El îi cuprinse talia cu mâna și o trase mai aproape. „*Cine ești?*” îl întreabă, fără să îndrăznească să-l privească. „*Eu îți aduc viața*”, îi răspunse el și continuă: „*Dar trebuie să lupți pentru asta*” „*Dar sunt vie, trăiesc! De ce trebuie să-mi aduci tu viața?*” „*Ești vie și totuși nu știi ce-i iubirea. Zici că ești vie, dar ai lăsat moartea să te cuprindă în fiecare zi pe care-o trăiești cu un om pe care nu-l iubești!*” Cuvintele lui o loveau ca stropii de vitriol și-și puse brațele cruciș peste față să se apere de forța lor, dar străinul i le înlătură cu blândețe. „*Nu te ascunde de mine, nu-ți voi face vreun rău!*” Îl privi în cele din urmă, îndrăznind, și i se păru că recunoaște ochii tatălui ei. „*Ești tata!*” „*Nu, nu sunt el!*” Și ca să i-o dovedească, își ridică pânza aspră a sutanei și-i arătă un falus imens. Se răsturnă peste ea și o pătrunse, fără să poată să se împotrivescă.

După ce se ridică, își potrivește sutana și se așază din nou lângă ea. „De acum, când te vei trezi din somn, nimic nu va mai fi la fel. Sămânța vieții a fost sădită în tine. Te vei uita la oameni și nu-i vei mai înțelege. Cei mai mulți sunt ca și morți, îi vei recunoaște după ochii lor. Nu mai au vise, nu mai vor decât să-și petreacă viața în cea mai lină curgere către moarte. Ei sunt oamenii care nu mai pot iubi. Să te ferești de ei!” „Dar cum îi voi recunoaște?” Străinul o mai privi încă o dată, pătrunzător, ridicându-se: „Așa cum ți-am spus, după ochii lor!” Apoi plecă în drumul lui și o lăsă plângând sfâșietor: „Ce mi-ai făcut călătorule, de acum voi fi singură pe lume!”

Plânsul o trezi ca o arsură și simți nevoia să se ridice imediat din așternut. Dormise puțin, dar simțea că ar fi dormit zile întregi. Camera era cufundată în același întuneric, iar bărbatul ei dormea în aceeași poziție în care-l lăsase. Se duse în bucătărie și își turnă un pahar cu apă rece. Apoi intră în baie și simți nevoia să-și facă duș, să se trezească de-a binelea și să se gândească.

Stropii de apă îi biciuiau fața și sânii, dar ce vedea aieva era tot privirea din vis. O marcăse, așa cum nu se mai întâmplase cu un vis încă din copilăria ce nu era doar îndepărtată, dar părea chiar improbabilă. Se șterse apăsător, cu gesturi hotărâte, apoi se înveli în halat și se răsturnă într-un fotoliu din sufragerie. Își aprinse o țigară și încercă să înțeleagă sensul ascuns, dacă putea fi vorba de așa ceva, din ceea ce visase. Dar mai ales, de ce un vis nu mult diferit de orice altă fantasmă pe care o minte o poate crea în somn, o făcuse să se ridice din pat cu ideea clară că-i trimite un mesaj vital.

La a zecea țigară, zorii începură să arunce prin geamuri primele contururi ale decorului în care își petrecea viața de zi cu zi. O stinse la jumătate și se duse la fereastră. Își trecu degetele mâini drepte peste pânțele, cu senzația clară a unei schimbări. Era acolo, fermenta în ea. Era viață, dar nu o altă viață, ci un principiu, o stare, un sens. Dacă moartea tatălui ei nu o făcuse să-și piardă mințile, atunci cu siguranță a schimbat ceva în ea. Lumina începu să se reverse cu putere. Se întinse pe canapea, privind trecerea către lumină într-o nouă zi și, fără veste, epuizată, adormi. *Era atât de bine!*

Cernea printre degetele de la picioare un nisip ca zahărul. Căldura lui o înfiora, transmitându-i prin coapse, prin pânțele și pe șira spinării un val de senzații asemănătoare celor care premerg orgasmul. Își înfîșea degetele adânc în materia inconsistentă a plajei și o frământa concentrându-se în același timp asupra aflării izvorului difuz din care plăcerea orgasmică îi inunda creierul, asemeni unui amestec afrodisiac.

Își lăsase capul pe spate și vedea, cernut printre gene, un cer răsturnat și vârfurile unor pini îndepărtați. Răsuflarea-i deveni accelerată și își simțea sânii cum se ridicau și coborau în mișcări parcă independente, căutând două căușe de palme în care să se refugieze pentru împăcare. Când și când o briză răcoroasă aluneca de pe apa mării fugar peste pânțele, sânii și umeri, șoptindu-i în urechi povești de dragoste.

Erau povești cu frunze și scoici, erau degete răsfirate în părul ei pubian și o gură căutându-i lobul urechii. Erau istorii cu palme care-i frământau sălbatic fesele și apoi îi căutau cu mișcări abrupte pânțele, gâtul, gura, brațele. Auzea întâmplări cu luntrii alunecându-i pe albastrul ochilor, din care câte o vâslă cobora să-i tulbure privirea în încercarea inutilă de a străbate un iris la fel de întins ca marea cea mare.

Apoi închise ochii și puterile o părăsiră. Se abandonă nisipului, auzind cum firele minuscule auriu-argintii, ca de zahăr tos, se îndeamnă între ele să o poarte către adânc, să o înghită. O vreme se resemnă și se abandonă, apoi se revoltă și sări brusc în picioare. Ca o amețală fugară, marea se înclină în fața ochilor, amestecându-se cu apusul și apoi repererele se reabilitară și deveniră ferme de jur împrejurul ei.

Femei, bărbați și copii aplecați, verticali, pe-o coastă și într-un cot, cu pălării și berete, în slip sau cu sânii goi, aruncați ici și colo pe nisip, munceau, trudeau, luptau cu rogojini, prosoape și cearșafuri, cu scaune pliante și bagaje mici sau voluminoase. Era vremea apusului, era vremea exodului către potecile din păduricea cu pini.

Ea era liberă. Făcuse dragoste cu nisipul, marea și vântul sub privegherea impasibilă a lizierei de pini, care va duce vorba hăt departe până la tavernele din sat. Acolo, ca în fiecare seară, o vor privi aparte de celelalte femei, cu ochi flămânzi care-i vor face plăcere. Va bea un pahar de vin și apoi va face o dragoste omenească, care e mult mai puțin, tot mai puțin pentru ea.

În lumina sângerie a apusului, o velă ca o batistă împingea o luntre greoaie, grăbind-o către țărm. Creștea puțin câte puțin, așa că plecă pe țărm către întâmpinarea ei, acoperită doar cu o rochie albă de in peste sânii goi. Își purta pălăria de paie și sandalele în mână, iar în sacoșa de pe umăr nu avea decât o carte din care își refuzase de data asta plăcerea de a citi. Avea nisip în păr, care se scutura fir cu fir pe umeri, înfiorând-o.

Ajunse la ponton cu un vreun sfert de ceas înaintea luntrii, așa că se așeză cuminte, cu genunchii adunați la piept, să o aștepte. Luntrea era manevrată de un singur om, iar pe cât își dăduse seama, era foarte tânăr. Avea însă mișcări sigure și viguroase, iar pielea îi lucea ca arama. Avea părul negru, scurt și rebel în același timp, iar mușchii îi jucau jocul

viril al tinereții pe brațe și pe tors. Un Adonis coborât din Grecia antică a zeilor, în Grecia modernă a turiștilor veniți de pretutindeni.

Cu bărbia în palme, îl privea ținută, fără ca măcar să-și mai dea seama de asta, iar tânărul grec făcu față privirilor ei fără nicio greutate. Ba mai mult, îi zâmbi. „*Speak English?*” Întrebarea lui o luă pe nepregătite. Apoi aprobă repede din cap că da, dar nu spuse niciun cuvânt. El râse și continuă să-și facă treaba, mai mult cu spatele la ea, dar întorcându-se din când în când să o privească și să-i zâmbească.

Îi căuta atunci privirea fără sfială, cu ochii lui limpezi și negri ca tăciunele, iar ea nu putea decât să se gândească la spectaculoasa reflectare a luminii apusului în pielea lucioasă de pe umerii lui. Se închipuia ținută în brațe de acest Adonis subțire ca o trestie și totuși viguros, gustând cu limba pielea sărată de pe umerii lui, în timp ce el ar iubi-o scurt și sălbatic. Ar dura secunde, un minut poate, după care l-ar simți eliberându-se în ea fericit, ridicând-o cu forță de la pământ și repezind-o spre cer, fericită. Atunci și ea l-ar putea iubi ca o femeie, cu puterea a o mie de mame și de amante la un loc. L-ar iubi ca pe un zeu-copil răsfățat, a cărui cheie a inimii ar avea-o doar ea. Și pământul s-ar opri în loc pentru o clipă, lăsând-o să-și umple sufletul de fericire.

În toate cele patru seri câte-i mai rămaseră se duse la întâlnirea cu luntrea și cu tânărul Adonis, despre care află, chiar de la el, că se numește Demetrios. În ultima seară zări pânza bărcii mult mai devreme decât se așteptase. Se ridică în grabă și fugi către ponton să-l aștepte. „*I come back early Lady, to ask you if you want to come to me in my boat and watch together how the sun gonna set.*” Acceptă bucuroasă ca un copil, iar el o luă de mână și o ajută să coboare în barcă.

Stătea în fața lui și-l privea intens, iar el îi susținea privirea și îi zâmbea mereu, parcă bucuros și recunoscător că o va face părtașă la minunile din lumea lui. Îi făcu apoi semn să se așeze lângă el și îi arătă cum să țină cârma, iar ea se simți mândă și fericită că poate conduce barca lui pe drumul de ape, către un apus de soare ce le va aparține amândurora.

Demetrios scoase dintr-o lădiță două pahare și o sticlă de vin roșu. „*Would you drink a glass of wine with me, Lady?*” „*Yes, Demetrios, I gladly will! And... My name is Mara.*” „*Mara? Nice name! I like your name! Let's drink for your name!*” Ciocniră și vinul licoros îi stârni toate simțurile. Întinse palma dreaptă și-i atinse obrazul, apoi își apropie buzele de ale lui și-l sărută. „*Lady Mara, I... I wanna make love to you!*” „*Me too, Demetrios, me too...*”

Nori au trecut, s-au învolburat, s-au cernut în ploi cu bice de tunet și fuioare de fulgere îngemănate. Sori au trecut după sori și s-au însoțit cu luna, apoi lumea s-a cernut în praf și a fost măturată de-un vânt cosmic prăfuind galaxia. Atom lângă atom, moleculă lângă moleculă, eon

lângă eon s-au însoțit și au recreat nervii și pielea, sângele și fibra fiecărui mușchi, până la cel din urmă. Ca un glob încins s-a răsucit și s-a aruncat de sub pleoapă pentru a vedea. *Și te-am văzut pe tine!* Erai acolo, deasupra, înăuntru și în ființa mea, mă priveai ochi în ochi pe dinăuntru. Apoi din afară. Mă știai toată. Am închis din nou ochii, mi-am închis ființa, mi-am strâns palmele și m-am înconjurat cu brațele. Am vrut să te iubesc și am făcut-o. Acum nu mai vreau nimic, *pentru că nimeni nu mă va mai iubi așa ca tine, îi va fi interzis!* Ochii tăi sunt acum inima mea. Fruntea ta e pântecul meu. Până ce moartea mă va alunga din nou în țărână!

Brațele-i sunt drugii de aur cu topaze împodobite; pieptul lui e scut de fildeș cu safire ferecat. Stâlpi de marmură sunt picioarele lui, pe temei de aur așezate. Înfrățirea lui e ca Libanul și e măreț ca cedrul. Gura lui e negrăit de dulce și totul este în el fermecător; iată cum este al meu iubit, fiice din Ierusalim, iată cum este al meu mire!

Plecară dimineața devreme. Dan se bronzase frumos și era vesel. Conducea relaxat pe drumul îngust, care urca în pante line faleza. Marea azurie se profila printre pini și zări o pânză ca o batistă. „*Oprește, te rog!*” Dan se execută fără o vorbă. Coborî din mașină și privi o luntre cu pânza de-o schioapă lunecând printre cristalele tremurătoare ale vălului Egean. Ridică brațul, dar îl lăsă să-i cadă moale. Acolo, în luntrea suspendată între două lumi, era iubitul ei plămădit dintr-un vis care nu-i va mai da pace câte zile va trăi. Îl va purta în inimă, ca pe-un ciob din oglinda demonică a Crăiesei Zăpezii.

Se-ntoarse. Dan o privea oarecum curios, dar nu-i puse nicio întrebare. De fapt o întrebă dacă-i place muzica de la postul de radio grecesc pe care-l găsisese sau voia altceva. *Ce vrei tu, îi răspunse. Ce vrei tu. Hai să ne întoarcem acasă!*

Se certase cu Dan, aceleași frecușuri zilnice între doi oameni care au uitat de mult de ce mai sunt împreună, iar asta i-a stricat toată dimineața și, dacă nu se întâmpla o minune, îi va strica de fapt întreaga zi. Îi reproșase tot felul de mărunțișuri, iar el se ridicase de la masă fără să-și termine micul dejun și fără să mai scoată o vorbă. Felul lui tacticos în care o sfidase apoi, spălându-se cu grijă pe dinți, arajându-și în oglindă cravata și reverul hainei, încălțându-și pantofii după ce-i alese cu grijă, toate astea fără să-i mai adreseze niciun cuvânt și nicio privire, de parcă s-ar fi volatilizat din preajmă-i, închizând apoi cu grijă ușa în urma lui, o scoase cu totul din sărite. Până ce a plecat, n-a vrut să-i arate cât de mult a afectat-o tactica lui de a o anula, iar apoi a plâns ca o proastă frecându-se la ochi și întizându-și rimelul pe bluza pe care a trebuit

evident să o schimbe. Dar nu și-a mai găsit nimic pe plac și asta a făcut-o să plângă din nou.

Avea astăzi examene cu o grupă de studenți care nu i-a plăcut de la început. Îi știa de altfel destul de puțin, pentru că nu prea dădeau pe la cursuri și nu ținuse seminar cu ei. Când intra la predat, nu-i plăcea să insiste cu privirea asupra celor din bănci, pentru asta își rezerva seminariile. Iar când avea examene cu studenți pe care nu-i seminarizase, totul se transforma într-o corvoadă. Mai ales după primul semestru.

Își luă, în trecerea ei pe coridoare, o cafea de la automat și schimbă câteva vorbe cu o bibliotecară vorbăreață care-și pierdea timpul la cafea, pentru că era locul unde prefera să fumeze. Fuma și vorbea mult, așa că o găseai destul de des lângă automat. De cele mai multe ori îi găsea compania plăcută și fumau împreună una, două țigări, dar de data asta se scuză, descotorosindu-se repede de ea. Nu avea răbdare pentru nimeni și, pentru o clipă, o milă pasageră pentru cei pe care-i va examina astăzi o binedispuse.

A intrat în sală cu ceva întârziere, remarcând până la urmă că se prezentaseră destul de mulți pentru examinare. Octav le împărțea deja testele grilă și îi mulțumi cu un zâmbet. Când începură să scrie, se plimbă printre rânduri și îi studie distrată: felul în care scriau, îmbrăcămintea, stilourile, pixurile, ticurile, privirile fugare a celor care voiau s-o copieze. Se liniștise de acum. După ce terminară și își predară lucrările, le transmise tuturor că-i așteaptă peste două ore pentru susținerea subiectului oral și plecă spre cabinet.

Nu se grăbi, își făcu o cafea și parcurse testele cu răbdare. Puse deoparte câteva ce păreau prea bune, ca să se lămurească dacă nu o copiaseră, notă alte câteva cu note sub cea de trecere și se opri apoi mulțumită. Împăcată. Luă telefonul și-l sună pe Dan, dar suna ocupat. Mai încercă încă o dată, dar de data asta nu-i răspunse. Se posomorî din nou. Luă testele sub braț și se îndreptă alene către sala de examen.

Era încă devreme, dar Octav era deja acolo. Îi era recunoscătoare pentru că încerca, atât cât putea el evident, să o ajute, să-i ușureze sarcinile. Se ocupa atent, când era vorba de examene, de toate amănunțele care știa că ei îi displac. O ajuta când era vorba de articolele științifice, de redactarea mărunțișurilor, de actualizarea informațiilor, îi ținea cursurile când o vedea obosită. Știa, îi ghicea o pasiune pentru ea, și nu o încuraja decât foarte puțin. Iar el părea să înțeleagă și să se mulțumească cu mici favoruri.

Îl invitase de vreo câteva ori la ei la masă și Octav se străduise să vină însoțit, dar o dată o sună stânjenit că nu poate veni pentru că nu găsisse pe cineva să-l însoțească. Râse de ceea ce ei nu i se părea o problemă și insistă să vină, iar el o ascultă. Dar când îi deschise ușa și-a

dat seama cât era el de stânjenit și de trist și înțelese că el de fapt nu are o parteneră și că foarte probabil succesul la femei îi este străin.

Atunci îl urmări mai atent în timpul mesei, când se întreținea cu Dan, străduindu-se să-i caute calitățile și defectele, să le repertorieze. Dar Octav o simți și o privi cu ochi panicați, așa că renunță și se simți ca o proastă. Mai ales că nu știa cum să dreagă totul. Din fericire tot Octav a fost cel care a scos-o din încurcătură, acceptând propunerea lui Dan de a studia o aplicație informatică pe care o folosea la el la firmă.

De data asta îi aduse o cafea proaspătă și câțiva biscuți într-un șervețel, iar Octav îi mulțumi fericit. În timp ce își bea cafeaua și ronțăia biscuiții, Octav îi atrase atenția că unul dintre studenți îi făcuse o bună impresie. *„Da? Cine e, cum se numește?”* *„Elian, Elian Dimitrie. E un tip subțirel, înalt, foarte brunet și cu ochi negri. Ai să-i remarci privirea, sunt sigur. Mie, unul, mi s-a părut foarte expresivă. Și, spre deosebire de cei mai mulți din colegii lui, e sigur pe el și știe ce spune. Are lecturi în spate, se vede.”* Avea încredere în Octav, așa că scoase testul din grupul celor suspecte și formă o a patra categorie: Elian Dimitrie. *„E timpul, hai să-i chemăm și să terminăm cât putem de repede. Sunt cam obosită!”*.

Îl remarcă imediat cum a intrat pe ușă, fără să mai fie nevoie de semnul pe care i-l făcuse Octav. Îl remarcase pentru că privirea lui o izbi. Știa privirea asta, iar gândul îi fugi la vara trecută și la Grecia. Era privirea lui Demetrios, nu putea fi nicio îndoială. Și, l-a fel ca și el, nici acest Elian Dimitrie nu dădea înapoi, o privea direct și limpede. Îi vorbea din privire, iar ce-i spunea nu avea nicio legătură cu examenul. Îl pofti să ia un bilet și, până se așeză în bancă, se întrebă cum fusese atât de oarbă încât să nu-l vadă pe tânărul ăsta până acum. Un semestru întreg trecură probabil unul pe lângă celălalt și, abia cum, *il vedea!*

După ce se încheiase totul, fugi în grabă și se închise în cabinet. Totul era întors în viața ei, nimic nu era bine. Ceva, undeva, cândva făcuse greșit. Nu era posibil să o tulbure atât de mult privirea unui tânăr, ca o dragoste în germene, nu din nou! Știa că toate ce i se întâmplă au o legătură, o origine, o explicație, dar nu o găsea. Casa ei, soțul ei, Octav, școala, profesia ei, ce nu era bine? Nimic nu era în ordine, nimic nu era unde trebuie. Doar ea, Grecia, o luntre greoaie cu o pânză ca o batistă și el, Demetrios-Dimitrie, nu contează. El și ochii lui negri, trupul lui lângă al ei. Nu, nimic nu era unde, cum și când trebuie. Și cu toate astea...

Elian se juca cu o cutie de chibrituri între degete. Erau lungi și subțiri și se ghicea o oarecare dexteritate în felul în care plimba cutia, apucând-o și răsucând-o. O făcea distrat, privind-o mereu în ochi. La început nu s-a simțit confortabilă cu privirea asta a lui, pentru că i s-a

părut cam îndrăzneță, aproape insolentă. Dar asta era pe vremea când nu-l cunoștea deloc. Acum începuse să-l cunoască și să înțeleagă felul lui de a privi o femeie, *de a o privi pe ea*. Privirea lui îi spunea în același timp că o dorește, că o vede ca pe o femeie unică și deosebită, că tot ce simte el nu poartă rest, nu ascunde nimic și nici nu concepe să o privească altfel decât direct până în inimă. Iar inima rezona la asaltul privirii lui într-un fel deosebit, pe care nu-l mai simțise niciodată, în prezența niciunui bărbat.

Era totuși o enigmă bărbatul ăsta tânăr, cu care acceptase să se întâlnească în urmă cu o lună, după terminarea sesiunii de examene, mai mult pentru a-și satisface curiozitatea, și de care simțea din ce în ce mai mult că va sfârși prin a fi profund îndrăgostită. Fusese curioasă să vadă în ce mod în spatele ochilor lui Elian îl va regăsi pe Demetrios, iubirea ei de-o vară, așa cum i se păruse la început. Dar în afară de o dorință limpede exprimată pentru ea ca femeie, de scânteia de admirație și pasiunea pe care nu se ferea să o exprime, poate și de o oarecare asemănare fizică, Elian nu era totuși Demetrios. Era oare mai mult?

O întrebare pentru care a acceptat, ba chiar a anticipat și alte întâlniri cu Elian, fără să-i pese că lumea ar putea începe să bârfească. Nici măcar nu se mai ferea, terasele frecventate de studenți i se păreau locuri perfecte de întâlnire și descoperise astfel că nu era o raritate ca studenții, mai cu seamă studentele, să se întâlnească cu profesorii lor. Era chiar simplu, nu trebuia decât să-i ignore pe ceilalți, sau să-i salute scurt, mai mult din privire, apoi să-și vadă de partenerul de conversație. Iar Elian era o mică bijuterie de conversație pentru o femeie.

Și mai era ceva. La una din aceste întâlniri ale lor, mai scurtă decât de obicei, pentru că avea un angajament de la care nu putea lipsi, se ridicase să plece în grabă, pentru că se luaseră cu vorba. Se ridicase și el galant, odată cu ea, și se sărutară scurt, aproape firesc. Nici nu și-a dat seama cine a fost cu inițiativa, probabil amândoi, de parcă erau de-o viață împreună. Nu avusese prea mult timp să înțeleagă exact ce se întâmplase și nici nu-și dorea asta prea mult, când se trezi că el îi strecoară în palmă și o bucată mică de hârtie. Își ridică ochii spre el mirată, iar el îi închise cu palma lui mâna peste biletul de hârtie și o sărută din nou, de data asta mai apăsat, prelung.

Murea de curiozitate să vadă ce-i scrisese, dar fugi, se urcă repede în mașină și plecă, să nu întârzie totuși prea mult. Ajunse oarecum la timp, dar s-a întâmplat să trebuiască să mai aștepte câteva minute într-o antecameră. Își aprinse o țigară și despături febril biletul, citindu-l pe nerăsuflăte: *„Ca cerul de vară, așa e iubita mea! Floarea ei se deschide obraznic să mă primească doar pe mine și eu i-o sărut ca pe ultima gură de fericire din lumea asta, așa e iubita mea! Mâinile ei caută pielea corpului meu și mă-nfior pentru că atingerea ei crește dorința în mine ca*

lava izbucnindă dintr-un vulcan și tot ce vreau este ca fluturii din seva mea să i se-ntindă pe pielea ei toată și să o simt întreagă din mine, așa e iubita mea! Iar când tot zbuciumul se stinge într-o vremelnică odihnă, sărutul ei, vorbele ei îmi mângâie inima și sufletul meu se îmbrățișează cu al ei formând unica pereche a lumii de la Adam și Eva încoace, așa e iubita mea!"

Strânse hârtia în pumn și pumnii la piept. Inima-i bătea cu putere și realizează atunci, citind această parafrazăre a Cântării Cântărilor, că-l iubea. Definitiv și fără putință de tăgadă. Probabil și fără întoarcere. La început gândul îi făcu frică, apoi un val de caldură urcă din inimă și o cuprinse în întregime. *Era atât de bine!*

Nu mai fusese de foarte multă vreme în odaia unui barbat singur. Regăsea, amestecat, sentimente despre care credea că nu vor mai reveni niciodată. Mirosea, ușor, a fum de țigară, dar încăperea era bine aerisită și împrumuta și alte mirosuri prin geamul deschis: de la arbustul de lămâiță, de la iedera ce îmbrăca pereții casei. Apoi simțea parfumurile obișnuite ale unui bărbat, ce amestecau loțiunea de ras cu deodorantul, dar și mirosul așternutului răvășit în care dormise peste noapte și pe care acum Elian îl strângea grăbit.

Avea cărți deschise peste tot: pe birou, pe fotolii, chiar și pe pat. Dar nu era dezordonat. Scrumiera, de exemplu, era goală și spălată, deși era un fumător destul de pasionat. Să fie și puțină cochetărie din partea lui? Hm, nu era el genul. *„Să-ți fac o cafea, Mara, un ceai, ceva? la loc, undeva, te rog!"*

Se grăbi să strângă cărți și mici articole vestimentare care-i acopereau fotoliile și scaunul de la birou și rămase o clipă cu ele în brațe. Apoi se descotorosi de ele așezându-le (și nu aruncându-le, remarcase asta) în debara. *„Un ceai ar fi perfect!"* îi răspunse. *„Îl bei cald sau rece? Am și gheață!"* *„Rece, de ce nu, dacă spui tu că se poate!"*

Zbură pe calcâie și dispăru în bucătărie, de unde-i spuse că trebuie să facă repede ceaiul, ca să aibă timp să-l și răcească. *„Nu te grăbești foarte tare, nu?"* o întrebă bângâind capul în cameră pentru o clipă. *„Nu mă grăbesc deloc."* îi răspunse și se decise să nu se așeze niciunde în cameră ci să-l urmeze la bucătărie.

Aici totul era simplu și ordonat. Mult mai ordonat decât în cameră, cu toate că se găseau o farfurie și câteva tacâmuri nespălate în chiuvetă. Apa era deja așezată pe foc, iar el scotocea în dulăpioare după cutia de ceai. Era deschis la cămașă și părea că i-au crescut aripi rebele, așa cum își flutura brațele căutând și răscolind dulapurile fixate sus, în perete.

Se ridică și-i puse mâna pe umeri. El se opri o clipă, sprijinind palmele pe dunga mesei. Apoi și le așeză peste palmele și se întoarse. O sărută prelung, mușcându-i buzele. *„Lasă-mă întâi să termin ceaiul!"* o

rugă, iar ea înclină capul a încuviințare, dar îl prinse de gulerul cămășii și-l mai sărută o dată. Apoi îl dezbracă ușor de cămasă și fugi cu ea în cameră. Își scoase bluza și sutienul. Se privi o clipă într-o oglindă fixată în ușa dulapului și se arătă mulțumită. Sâni ei păstrau urmele încorsetării, așa că-i masă puțin, apoi își puse cămașa lui. Îi stătea foarte bine. Doar că era lungă, ca o rochie.

Se decise, prin urmare, să-și scoată și fusta. Așa era mult mai bine. Vru să-și scoată și chilotul, dar se opri. El era în ușă și o privea, sprijinit cu umărul de toc. Clătina din cap a negare: „*Nu-i scoate, lasă-mi mie, te rog, plăcerea asta!*” Mâinile îi căzură pe lângă corp și închise ochii.

Îi simți întâi buzele. Îi sărutau ușor fruntea, ochii, apoi fugar buzele, îi căută urechile și-i mușcă ușor lobi. Cu limba îi refăcu toate pliurile din pavilioanele urechilor și coborî pe gât mușcând și sărutând. Degetele ei reacționau la fiecare mișcare a gurii lui, care cobora acum pe sâni, pe pânțele, strângând și înfigându-și unghiile. Dar el nu zicea nimic, nu se oprea, nu ținea seama.

Gura îi ajunse în dreptul chilotului, îl prinse și începu să tragă de el în jos. Trăgea și mușca. Apoi mâinile au preluat detaliul textil, lăsând pradă gurii lui detaliile ei de femeie. Pe unde căuta, corpul ei îi făcea loc ca electrocutat. Picioarele n-o mai ascultau, sexul ei avea propria-i voință. Își înfipse mâinile în părul lui și strânse. Iar el o ridică ca pe-un sac, o puse pe umăr și, până să-și dea seama, o aruncă în pat. Gemu ca-n agonia morții și-și încolăci brațele în jurul gâtului lui. „*Iubește-mă, iubește-mă! Sunt a ta!*”

Era ușoară ca un fulg, îi venea să zboare. Se rotea prin cameră ca un fluture alb. Avea părul încă umed și îi udase cămașa, pe care se decise să o poarte din nou, pe guler și pe umeri. Elian era la duș. Rezistase imboldului de a intra din nou cu el sub jetul de apă, ca să facă iarăși dragoste. Își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp și, după ce făcu din nou privirea roată prin cameră, se așeză pe scaun, la birou.

Privirea îi căzu pe câteva foi de hârtie, acoperite cu scrisul lui ordonat. La fel de ordonat și frumos adus din condei ca scrisul de pe bilețelul pe care îl primise de la el în urmă cu două săptămâni. Luă hârtiile, le puse în față și începu să citească:

„Ramona era brunetă. Părul îi cădea pe umeri în câteva bucle, încadrând o față de fetiță alintată. Doi ochi căprui luminau veseli o frunte înaltă, iar buzele-i erau roșii și pline. Când râdea, și făcea des asta, dezvelea un șir de dinți foarte albi, dar neregulați, care-i accentuau aerul copilăresc.

Sâni ei tari erau de asemenea rotunzi și mici, ca-n primii ani ai adolescenței. Avea obiceiu să-i lase să zburde liberi pe sub bluzele pe care le purta, iar mulții ei admiratori își lăsau privirile să zăbovească pe

cele două boboite ca de mazăre ce împungeau din piept.

Spatele ei se curba în aceeași măsură în care sânii ei își cereau dreptul de a li se permite să se războiască cu privirile bărbaților, într-o atitudine provocatoare, de felină. Curbura spatelui îi era accentuată de un fund îndrăzneț și rotund, plin de promisiuni irezistibile. Privită din profil, Ramona era perfectă. Privită însă din față, îndrăzneț, corpul ei umplea definiția de femeie, iar o privire din spate lăsa invariabil o singură impresie: devastatoare.

Nimeni nu știa pe cine iubea Ramona. Ramona trecea ca o adiere pe oriunde, stârnind admirație și pasiuni, printre bărbați ca și printre femei. Vârsta ei? Poate douăzeci, poate treizeci. Poate optsprezece. Sigur optsprezece, cel mult nouăsprezece. E atât de tânără și totuși atât de sigură pe ea, de matură! Când râde te transportă. Când se-ncruntă, vine furtuna!

Cine e iubitul ei? Ramona, tu pe cine iubești? Spune-ne și nouă!

Ați vrea voi să știți! Eu iubesc florile, iubesc oamenii, iubesc copiii! Ador băieții cu bărbătoșenia lor de-o șchioapă, gata să se topească într-o lacrimă ce curge din ochii lor mari și albaștri. Iubesc fetițele cu ciorăpeii albi până la genunchi și fustițele multicolore care abia le ascund chiloțelii. Ador să le potrivesc fundițe în părul împletit în cozi și să le văd alergând fericite prin iarbă, luptându-se cot la cot cu băieții pentru minge.

Iubesc copii și iubesc păsările pe cerul albastru! Iubesc iarba vălurită de vânt, pe care copacii împrăstie pete de umbră prin verdele însoțit. Dar cu cine mă iubesc, nu vă spun!

Spune-ne, spune-ne Ramona! Vrem să știm!

Nu, n-o să știți niciodată! Iubitul meu e ca vântul! Vine și mă iubește ca un tigru. Își înfige ghearele în sfârcurile mele și colții în gâtul meu. Mă țintuiește și eu îi smulg blana de plăcere. Îmi arunc picioarele în jurul lui și-l las să mă pătrundă până când pântecul meu tresaltă de durerea dulce a bărbăției lui. Atunci săruturile mele îi acoperă ochii și eu îl iubesc ca o șerpoaică!

Iubitul meu e ca marea! Mă asaltează din ce în ce mai repede, cum marea bătută de furtună lovește stânca țărmului până o preface în fire de nisip. Apoi mă inundă și se liniștește ca o plajă bătută de soare. Iar eu las să-mi cadă din pumn nisipul pe spatele lui și mă prefac în stânca de care are nevoie, cu rotujimile potrivite mâinilor lui, îndemnându-l să mă asalteze din nou!

Ramona, dacă iubitul tău ar exista, el nu ar face toate astea! Iubitul tău ar fi un bărbat ca toți bărbații. Ar veni la tine și ar cere de mâncare și de băut. Apoi te-ar arunca în pat și s-ar sătura de tine. Și-ar lua haina din cui, și-ar lega cureaua de la pantaloni, poate te-ar mai săruta o dată

mulțumit că ți-a făcut felul și ar pleca. Și tu ai rămâne se te uiți după el și să suspini. Dacă iubitul tău ar exista, așa ar fi, ca toți bărbații!

Ramona râse arătându-și dinții de fetiță. Eu am un iubit ca un tigru, care mă iubește ca marea. Nu mă ispitiți, n-am să vă spun cine e! Poate că pentru voi arată ca orice bărbat. Poate că, atunci când iubește o altă femeie, o trânteste în așternut și își face nevoile cu ea, apoi se ridică, își închide cureaua peste pantaloni, își ia haina pe spate și pleacă. Dar el pleacă și vine la mine! Noaptea. Se furișează în așternutul meu unde-l aștept încolacită ca o șerpoaică și înfrigurată. Îl sărut și-l mușc, și-i rup blana cu degetele mele, pentru că el a devenit acum tigrul care mă iubește numai pe mine.

Apoi vorbim până la ziuă când, după ce-mi sărută ochii, și sânii, și sexul, și se umple de gustul și mirosul meu, se ridică și pleacă odată cu vântul dimineții. Dar numai pentru a se întoarce din nou noaptea! I-am făcut cuib în trupul meu! Iubitul meu există, dar când noi ne unim, nu mai existăm în lumea asta!

Ramona, tu nu ai un iubit! Minti, visezi! Tu nu te vezi?

Ramona rupse o floare și și-o puse în păr. Nu mai spuse nimic. Legănându-și șoldurile, porni spre casă. Își întoarse puțin capul ca să-i vadă și să-i audă toți râsul vesel, cristalin. Apoi întinse pasul.

Pentru cine ar fi băgat de seamă, se însera.”

Lăsă hârtiile să-i cadă din mâni înapoi pe tabla biroului și începu să plângă încet. Îl simți în spatele ei, aplecându-se să-i sărute gâtul, umerii. Apoi o întoarse cu fața spre el și continuă să-i sărute ochii, fruntea, buzele. „De ce plângi, frumoasa mea, doamna mea?” „Pentru că sunt atât de fericită! Imposibil de fericită! Pentru că te-am găsit, încep să te cunosc și te iubesc tot mai mult! Dar și pentru că nu mai sunt tânără! Știi, cândva am fost și eu ca Ramona a ta!”

Elian începu să râdă ușor și îi apucă fața în palme. Râdea și o țintuia cu privirea, iar ei i se rostogoleau lacrimi mari pe obraji, pe care el se apleca și le culegea cu gura de pe bărbie și de la rădăcina nasului. „Dar tu ești Ramona mea, chiar acum!” îi spuse, și o sărută din nou pe frunte. Pentru că ea ar fi vrut să mai spună ceva, se aplecă din nou și îi înăbuși vorbele cu un sărut nesfârșit.

Nu putea să adoarmă. Privea în tavan de minute bune și urmărea jocul umbrelor care îi spuneau o poveste pe care nu o putea înțelege. Când era copil, o fascina jocul umbrelor pe tavanul și pereții camerei și, de multe ori, se străduia să nu adoarmă ca să nu le piardă. Compunea în minte istorii alambicate cu prinți și prințese, cu zmei și balauri fioroși, totul pornind de la plăsmuirile luminii sărace ce pătrundea în cameră prin fereastră.

Dan dormea întins pe spate, aproape răstignit, sforăind ușor. Făcuseră dragoste și știa că, de fiecare dată când o făceau, Dan îi spunea aceleași și aceleași cuvinte, apoi o lua în brațe, așa ca și cum ar lua-o în posesie, după care adormea în câteva minute. Respira mulțumire, satisfacție bărbătească și, după alte câteva minute brațele îi cădeau și se-ntorcea pe spate. Invariabil pe spate.

Îi invidia somul sănătos, de om fără griji. Ar fi pariat oricât că nici măcar nu visa, iar de coșmaruri nici nu putea fi vorba. Oricât de mult ar fi refuzat să o recunoască, în asemenea momente somnul lui o enerva la culme și era cu siguranță unul din motivele pentru care își agrava starea și își prelungea insomnia.

De astă dată se ridică și plecă spre bucătărie, unde-și turnă un pahar cu apă și începu să mănânce un măr. Apoi se hotărî ca, dacă tot nu are somn, să-și revadă unele notițe, așa că-și porni laptopul. Era cald, iar prin geamul deschis al bucătăriei se revărsa căldura remanentă a orașului încins. Își dezbracă neglijoul și rămase goală. Era parcă mai bine și, pentru o clipă, se gândi cât de caraghioasă e toată scena: ea, stând la masă cu laptopul în față, cu un măr în mâna stângă și goală.

Își atinse sânul stâng cu mărul și sfârscul i se-ntări. Râse din nou de una singură și apoi gândul îi fugi la el. Se-ndreptă de spate și se ridică de la masă. Masându-și gâtul cu mâna dreaptă, se așeză în fața ferestrei și continuă să muște distrată din măr. Nu se mai vedeau de aproape șapte luni. La început, el îi mai scrisese mesaje și i le trimisese prin poșta electronică, dar nu i-a răspuns la niciunul, așa că în cele din urmă a renunțat.

În ziua în care a știut că el nu-i va mai scrie, a plâns ca o nebună, închisă în casă. Dar orice rană se vindecă, nu-i așa? Rămâne o urmă mică, o pată roșie pe suflet, o arsură, nimic grav. *Doar o eternitate de regrete!* Se așeză din nou la masă și căută febrilă în mesagerie. Voia să citească și să plângă. Știa că va plânge, dar îi făcea bine.

Ștersese multe din mesajele primite de la el. La început de teamă ca Dan să nu dea peste ele. Apoi se lămurii că Dan nu s-ar fi uitat prin mesajele ei nici dacă ea însăși ar fi insistat, pentru că pur și simplu nu era interesant pentru el. Dan nu ar fi crezut cu niciun chip că un mesaj erotic pentru ea înseamnă altceva decât o simplă „distracție” de care orice femeie „are nevoie”. Obişnuia să se laude, la un pahar în plus, că „Mara e foarte îndrăgostită de el și acum, după atâția ani de căsnicie, iar el o adoră!” și tuturor li se părea că ei sunt cuplul perfect. Și, până la urmă, nu era chiar așa?

Lumea vede ce vrea să vadă, iar ei erau cuplul ok chiar și pentru cei care, din întâmplare, îi văzuseră pe unul sau altul dintre ei într-o altă companie, pe care s-au grăbit să o catalogueze ca nevinovată. Știa că asta i-a dat încredere să supraliciteze în relația cu Elian, până când a

simțit că lucrurile îi scapă de sub control. Atunci s-a panicat realizând că, deodată, toți cunoscuții ei ar putea-o privi altfel, ca pe-o trădătoare și ar arăta-o mirați, dar și acuzator, cu degetul: „Cum ai putut să-i faci asta lui Dan? Nu știi cât de mult te iubește?”

Totul a început să se năruiască chiar sub ochii ei, atunci când a realizat că este îndrăgostită de Elian mai mult, dar mai ales mai profund, decât a fost vreodată, în toată viața ei, îndrăgostită de vreun bărbat. Iar dacă asta ar fi putut să suporte, să ascundă, să controleze cumva, sentimentele lui Elian revărsate asupra ei au devenit dintr-o dată mult prea mult. Poți trăi o viață regretând o iubire neîmplinită, dar nu poți trăi în fiecare zi cu o teamă nelămurită în suflet, cu o angoasă perpetuă, care-ți consumă, până la anulare, toată bucuria dragostei.

Era atât de tânăr și s-a dovedit că iubea, că o iubea, mai năvalnic și mai intens decât s-ar fi așteptat să se întâmple. La început i-a gustat iubirea cu încântare și i-a împărtășit-o pe deplin. Dintr-o dată el a început să-i vorbească despre ei doi și chiar și asta i-a plăcut. Era un sentiment nou și atât de proaspăt, iar când îi vorbea el, părea atât de posibil!

Lacrimile îi curgeau acum într-un șir neîntrerupt. A găsit unul din mesajele lui și-a decis în cele din urmă să-l deschidă. Îl păstrase deși era mai mult de un an de când îl primise.

„Când primăvara se așează ușor prin copaci, se-ntâmplă să te întrebi, nostalgic, care este sensul schimbării? Simți nu doar că unele lucruri se vor reînnoi, dar mai ales că nimic nu va rămâne la fel.

Anul ăsta a debutat cu totul altfel, pentru că este evidentă conjunctura care a pornit ca un val schimbarea în întreaga lume. Poate că Uranus a ieșit din Pești și a intrat în Berbec. Poate că Luna se apropie mult de Pământ și stârnește, prin atracția cerească pe care o exercită, un val de emoție și de geologică dezordine pentru a pregăti o lume viitoare. Nu contează. Contează cum resimțim noi sensul schimbării, care, după părerea mea, s-a insinuat deja definitiv în viața noastră viitoare.

Uită-te la tine și te-ntreabă ce te nemulțumește, ce speranță nouă te animă, ce anume vezi în intimitatea ta, dar ai vrea să fie cu totul altfel? Ce îți ajungea până deunăzi și acum ți-e străin sau măcar indiferent? Mă uit la mine și mă întreb: ce-mi lipsește? Nu-mi vine-n minte decât un răspuns: Tu!

Deci, ce ne așteaptă în iureșul viitoarelor schimbări sau, mai bine zis, cum vom reuși să trecem prin ele? Nu vreau răspunsul clasic și declamativ de iubindu-ne, doar prin iubire... Nu, vreau mai mult!

Este clar că iubirea este axa lumii noastre, pe ea nu o discut, ca fiind o realitate imuabilă, un dat etern și infinit.

Schimbarea a fost până acum angoasa mea, iar acum o înțeleg și știu că va fi cadrul realității în următorii ani. A început cu tine, pentru că

și tu ai simțit la fel. Vorbeam și vorbeam despre lucruri pe care le simțeam nelămurite și ele erau acolo, erau pe cale și trebuiau, încă trebuie, să se întâmple. Erau atât de multe lucruri pe care nu le înțelegeam, lucruri pe care nu le înțelegem. Dar acum știm sensul. Iar angoasa mea devine explicabilă.

M-am liniștit pentru că știu și simt că mă vei urma. Știu și simt că și eu te voi urma.

Împreună nu suntem un sistem format dintr-un centru în jurul căruia celălalt gravitează. Noi suntem sistemul cel mai potrivit pentru schimbare, pentru că este format din doi centri care exercită unul asupra celuilalt o atracție irezistibilă. Dar, pe rând, fiecare din noi devine fix și celălalt gravitează în jurul lui, astfel că posedăm variante infinite de repliere și adaptare la schimbare, mai mult chiar, schimbarea ne place pentru că ne oferă rarul prilej de a deveni pe rând centru și satelit al celui pe care-l iubim și admirăm.

Să fie deci schimbare. O aștept, așa cum o aștepți și tu.

Te aștept pe viitorul drum de stele, indiferent cât de greu va fi, pentru că va fi în egală măsură frumos, va fi al nostru!

PS:

Ideea ta cu semaforul, mi-a plăcut la nebunie! O sclipire de geniu, după părerea mea, și știi că nu vreau să te flatez. Te iubesc mult pentru asta, pentru modul în care ÎMI DESCHIZI OCHII ȘI INIMA!

Eu însă știu că există și semafoare care au un buton pe care-l apeși ca să se facă verde și să treci în siguranță strada. Ideea că e plantat un semafor poate fi deranjantă, DACĂ TE GRĂBEȘTI! Dar ce face el? Doar marchează o intersecție și o interdicție DE SIGURANȚĂ! Dacă nu apeși butonul și doar aștepți să se facă verde, nu e nimeni de vină că nu se întâmplă asta. Dacă este programat în prealabil, atunci n-ai ce face, NU DEPINDE DE TINE! Și, nu uita, POȚI SĂ TRECI ȘI PE ROȘU, dacă îți asumi riscurile. Uneori ele pot fi destul de corect calculate.

Iată câte posibilități ai! E un semafor? OK, nu l-ai pus tu, nu depinde de tine. Dar depinde de tine dacă vrei să treci strada! Iată de ce mi-a plăcut comparația ta!"

Își aprinse o țigară și deschise ușa terasei apartamentului. Pășii afară, goală cum era, nu-i păsa. Oricum era o oră târzie. Trăgea în piept fumuri lungi, iar gândurile i se vălătuceau de-a dreptul prin minte, într-un iureș amețitor. Un vânticel subțire și răcoros îi mângâia pielea și îi înfiora sânii.

Își mai aprinse o țigară. Se legăna dintr-o parte în alta, lăsându-și greutatea corpului de pe un picior pe altul. Avea mâna stângă petrecută peste sâni și prinsă sub braț, în timp ce cu dreapta își ducea țigara la gură cu gesturi scurte și nervoase. Sufla fumul spre cornul lunii și regreta

că luminile orașului îi ascundeau privirii seninul spuzit de stele al cerului nopții.

Stinse și a doua țigară de balustradă și o aruncă neglijent în stradă. Intră din nou în bucătărie și constată că Dan era acolo. Își turnase un pahar cu apă. Se opri în ușa terasei, dar Dan, după ce o privi scurt și vru parcă să-i spună ceva, se întoarse și porni către dormitor. Se așeză cu tot greul lumii din nou pe scaun și își prinse capul în palme.

Privirea i se fixă din nou pe ecranul laptopului, iar din dormitor se auzi sforăritul ușor al lui Dan. Își aduse aminte de un alt mesaj al lui Elian și îl căută. Oare îl mai avea, îl păstrase? Parcurse lista din cutia de poștală de câteva ori și nu-l găsi, apoi își dădu seama că trebuie să o facă cu mai multă răbdare și reluă căutarea de la coadă la cap. În sfârșit, îl găsi și-l deschise.

„Am simțit în vântul serii prevestirea toamnei. O senzație amestecată m-a cuprins, încălzit în același timp de un soare încă generos, dar simțind în nări un miros ce mi-e cunoscut, nu-l pot defini întocmai în cuvinte, dar asociez senzația asta olfactivă cu toamna. Pur și simplu, așa cum asociez gustul unei anumite mâncări cu copilăria.

Iar toate astea mi-au amintit că tot ce-am discutat ieri, atât de frenetic și amestecat, am visat noaptea, tot atât de amestecat și nelămurit, dar și foarte viu. Din toate îmi aduc perfect aminte că am visat o apă curgătoare și nu tocmai limpede, în care mă găseam și eu, până la genunchi. Din câte știu despre tălmăcirea viselor, asta înseamnă vești proaste și necazuri; pentru mine cu siguranță.

Ei bine, mi s-a mai întâmplat asta o dată, iar apoi au început să curgă evenimentele tulburi pe care le cunoști și tu. Când eram cuprins în vârtoarea lor, mi s-a părut că toată lumea pe care am construit-o împreună se va da iremediabil peste cap. Dar n-a fost așa. Orgoliul meu și al tău au fost serios atinse, desigur. A fost infernal când eu eram departe și ție îți era greu, fără să putem face nimic, fără să ne putem ține în brațe. Dar a trecut. Și noi, împreună cu relația noastră, am devenit mult mai maturi și, în consecință, mai puternici.

Iubirea noastră e tot acolo, în inimile astea încăpățânate care nu vor cu niciun chip să creadă că nu sunt făcute una pentru cealaltă. Că nu sunt parte a unui întreg și că iubirea ce le leagă ar putea fi, cumva, desfăcută. Și eu cred la fel cu ele, mă las condus de credința asta și știu că și tu gândești la fel.

Am o temă în minte și vreau să-ți scriu despre asta. Vreau să scriu despre femeia de lângă mine, care ești tu. Nu știu de ce, nu am un plan (consideră asta un avantaj, pentru că voi scrie efectiv totul așa cum mi se vor înșira în minte ideile și promit că nu voi reveni să șterg sau să cosmetizez vreuna mai rebelă), dar voi scrie cu dragoste și cu venerație

pentru tine. **ÎȚI SCRIU ȚIE, IUBITA MEA!** Iar cuvintele nu pot vorbi decât despre dragostea mea pentru tine, așa că nu-mi trebuie niciun plan!

Orice femeie (iar de aici înainte când scriu femeie, vreau să spun FEMEIE, și ți-am mai explicat ce înseamnă asta pentru mine, ce definiții se află, în mintea mea, în spatele acestui cuvânt) este în primul rând o sumă de contradicții. Spre deosebire de un bărbat, femeia nu trebuie să-și propună să le gestioneze, să le țină în frâu, ori să le ierarhizeze neapărat. Am să mă explic.

Când îmi spui că mă iubești, nu am nici cea mai mică urmă de îndoială. Când îmi spui că ai o imagine a noastră împreună, te înțeleg perfect. În absolută contradicție, dar pentru mine doar aparentă, este să-mi spui că deși nu-l mai iubești, nu poți să pleci de lângă el, să-l părăsești pentru mine. Am învățat (tu m-ai învățat să înțeleg!) că acest gen de contradicții sunt de fapt dimensiunile manifeste ale sufletului tău de femeie. Iar o femeie, cu cât este mai complexă, cu atât mai multe contradicții lasă să-i definească personalitatea.

Un bărbat care nu este pregătit să înțeleagă cât de superbă este o femeie complexă, ratează pur și simplu întâlnirea cu sufletul ei!

Pentru că sunt un cartezian, simt și nevoia să închid lucrurile într-o teorie. Am, așadar, o teorie și pentru felul în care contradicțiile pot coexista în tine, iar dacă ți-o expun o fac pentru că, pe de o parte trebuie să devii conștientă că eu am înțeles sufletul tău, iar pe de altă parte pentru că vreau, în felul ăsta, să-ți CER să nu te judeci folosind un sistem care nu vine din inima ta, ci îți este exterior și absolut străin.

Iubești, dar simți și devotament, poate și puțină milă pentru omul de lângă tine. Dar toate astea sunt doar FORME ale sufletului tău. Sufletul tău coexistă perfect în contradicții și te definește ca femeie, dar dacă încerci să-l analizezi va deveni rigid, refractar și vei ajunge la concluzii eronate. De fapt, totul este o ciocnire a voinței și dorinței care-ți sunt proprii, cu voința mea. De ce doar cu a mea? Pentru **CĂ PE MINE MĂ IUBEȘTI, ȘI ÎN RAPORT CU MINE VREI ACUM SĂ TE DEFINEȘTI** și, astfel, să te înțelegi! (și eu mă aflu în aceeași situație, doar că mie îmi este mult mai simplu, sunt bărbat)

Dacă ai ceda voinței mele și mi-ai veni alături acum, astăzi, întregul univers al voinței tale ar ceda pur și simplu în fața dorinței tale, iar asta nu se poate! Dacă ai hotărî de mâine să devii o femeie singură, atunci nu ai ceda voinței mele, voința ta ar rămâne întreagă, iar dorințele tale ar fi în parte satisfăcute. Oare eu aș înțelege asta?

Da, aș înțelege. Înțeleg perfect. Cedez astfel în fața voinței tale? Aparent da, iar asta trebuie să te mulțumească cât de puțin și să-ți ofere echilibrul de care ai nevoie. Dacă este să-ți răspund cu adevărat sincer, și asta am să și fac, atunci îți spun că nu simt că cedez în fața voinței tale, pentru că eu nu vreau să vii lângă mine ca o femeie cu voința

știrbită, anulată, ci ca o femeie LIBERĂ (iar ce definiții pun în spatele acestui cuvânt, iar sunt sigur că știi)!

Am făcut acest întreg excurs pentru că femeia de lângă mine trăiește în splendide contradicții și vreau să știe că eu înțeleg și, mai mult, prețuiesc acest lucru. El este garanția că pot iubi un întreg univers iubind această femeie, și nu doar o ființă din carne.

Eu, când mă gândesc la femeia care ești tu, nu mă pot opri la formele în care ajung, lumește, la tine: făcând dragoste, vorbind, dormind alături unul lângă altul, mâncând la aceeași masă, călătorind în aceeași mașină, urcând același munte, împărțind aceeași cameră... Când mă gândesc la tine vreau să cunosc toate dimensiunile sufletului tău în primul rând și, pentru asta, trebuie să te ajut să te simți liberă să le etalezi DOAR PENTRU MINE! Poate că nu tot ce am să văd are să-mi și placă, dar tot și toate însemni tu! Eu asta iubesc, de asta m-am îndrăgostit și capacitatea asta a ta de a etala alte și alte combinații de contradicții, iubindu-mă constant, este ca o comoară! Și nu vreau să o pierd!

Mă vei ierta pentru egoismul meu, dar îi recunosc meritul de a fi unul din motoarele prin care am găsit resursele de a te înțelege. Te vreau doar pentru mine, este adevărat, dar te vreau exact așa cum am spus, cu toate contradicțiile tale, cu tot ce ești, întreagă. Am orgoliul că sufletul tău se va îmbogăți și mai mult lângă mine și te aștept pe drumul nostru de stele! Îndrăgostită, pătimașă și liberă, toată și întreagă!

PS:

Liebenstraum – Dream of Love – Vis de Dragoste! Ah, minunatul Liszt!

Cât de frumos a fost astăzi!

Undiri de verde, ca talazurile unei mări furioase încremenite, împietrite, împădurite, înierbate și apoi populate cu ființele dragostei, care eram noi! Deasupra un cer albastru, cald și ocrotitor.

Să-ți cauți fericirea, dumnezeiasca îndeletnicire la care oamenii nu mai vor să se priceapă, asta am făcut noi astăzi. Iar fericirea mea ești tu! Aproape sau departe, fericirea mea ești tu!

Îți prind mâna, ți-o sărut, îți sărut fiecare deget și îți mulțumesc că am făcut dragoste astăzi și că am fost fericiți. Fără tine, toate astea nu ar fi posibile!

M-am cuibărit la sânul tău și am rămas acolo. Simți? Nu am de gând să mai plec! Te iubesc, frumoasa mea doamnă, inima și sufletul meu!"

Teama, frica cumplită, până la os, nimic nu se compară cu efectele ei! Poate cea mai cumplită teamă este aceea că poți fi desființată, anulată ca om, atunci când orice legătură de iubire îți este tăiată și, mai mult, interzisă. Plină de iubire, dornică să o împărtășești cu asupra de măsură, dornică să faci ce știi tu că e mai bine pentru tine, fără ca

altcineva de care-ți pasă să sufere, dar iubind cu o dragoste uriașă, rămâi dintr-o dată expusă, goală și interzisă, cu iubirea moartă în tine.

Ochii tăi se sălbătesc văzând zidul de interdicție ridicându-se înaintea tuturor celor pe care-i iubești și la care îți este interzis să ajungi. Îți scoți inima din piept și o arunci inutilă și ea se uită de acolo de jos, din praf, la tine cu o durere sfâșietoare: de ce nu ai avut grijă, de ce m-ai lăsat plină de iubire moartă?

Cazi la pământ, te arunci, implori pietrele să te bată, să te acopere și ele se feresc de tine. *Și nu poți să mori!* Ce faci? Ce poți să faci? Renunți. Iar mai târziu îți dai seama că ai renunțat devreme și inutil, CĂ TREBUIA SĂ LUPȚI! Că inima ta trebuia să sângereze de iubire vie și nu de iubire moartă!

Căuta absentă prin lista de mesaje și își aduse aminte că, din toate mesajele pe care ea i le trimise lui Elian, păstrase unul, unul singur dintre toate. Trebuia să-l recitească și să-și explice de ce îl păstrase. Înainte să-l deschidă o podidi plânsul. Atunci când îi scrisese acest mesaj, încă îl iubea cu o iubire vie.

„E miezul nopții. Îmi e și frig. Port o rochiță albastră de plajă (îmi place să dorm în ea) și, pentru că mi-e frig, mi-am luat peste ea un pulovăr alb. M-am admirat în oglindă și arăt ca o fetiță, știu că ți-ar place să mă vezi.

Aș putea, cred, să-ți scriu pagini întregi. Nu știu dacă ce-ți voi scrie va răspunde îndoielilor și gândurilor tale. Pot doar să-ți expun acum tot ce gândesc, fără să urmăresc o anumite ordine logică; voi sări deci de la una la alta, după cum îmi vor veni în minte. În primul rând vreau să-ți spun că eu nu sunt o femeie oarecare, ci o femeie care își cunoaște forța, o femeie pe care nu o doboară orice furtună, nu sunt mai prejos decât tine, iar dacă plâng și sufăr nu o fac pentru că nu pot să lupt și să înving, ci pentru că sunt femeie și în orice femeie adevărată există și o parte care plânge uneori și suferă. Dar această parte există doar ca să-i dea, prin suferință, forța de a învinge.

Dan. E un capitol încheiat. Nu-l mai iubesc. Dar cred că, de fapt, nu l-am iubit niciodată cu adevărat. Însă am crezut uneori că-l iubesc, pentru că nu știam ce e iubirea. Asta nu înseamnă că mi-e ușor să-i întorc spatele și să plec. De tine m-am îndrăgostit pe neașteptate. Nu știu cum s-a întâmplat, nu știu când s-a întâmplat. Știu doar că, într-o zi, am realizat că ceea ce simt pentru tine e IUBIRE și că aveam deja sentimentul ăsta de ceva timp, fără să știu exact de când.

Știu că te-aș iubi și dacă între noi nu s-ar fi întâmplat nimic mai mult decât o simplă privire. Tu ai ceva ce nu poate avea nimeni, ceva ce rezonază cu sufletul meu, cu mine întreagă. Te comparem cândva cu un drum șerpuind printre dealuri, prin umbră de copaci și raze de soare, învingând natura, sigur, solid, de neclintit. Eu: un râu alături de drum, un

râu de munte cu ape schimbătoare, poate nesigure și înșelătoare pentru cei care nu cunosc tainele unui râu de munte.

Acum, de-o vreme, te văd ca un ocean. Ai valuri și furtuni și uneori valurile tale îmi pun la încercare trăinicia. Dar nu și iubirea. Iubirea mea pentru tine nu poate fi pusă la încercare. Ea există și te voi iubi și dacă va veni o zi în care voi plânge și te voi urî. Nu am iubit și nu voi iubi pe nimeni cum te iubesc pe tine. Știu că tu cunoști toate astea. Când am văzut "The Edge of Love", m-am identificat cu eroina filmului pentru că, într-un fel, și eu am pus la picioarele tale tot ceea ce sunt eu.

Mi-e teamă uneori de valurile tale. Astăzi, după ce am vorbit la telefon, am plâns pentru că am avut în față viziunea unui viitor care mă bântuie uneori. În acest viitor tu nu mai ai răbdare și, într-o zi care e mult mai aproape decât crezi chiar tu, îmi spui că nu mai poți aștepta, nu mai ai timp, și trebuie, acum, să vin cu tine sau să rămân unde sunt, dar fără tine.

Am avut cumva impresia că acel moment a sosit deja și că tu încerci cumva să mă pregătești pentru acea zi în care îmi ceri ferm să iau o hotărâre ACUM, pe care să o punem în aplicare ACUM. Nu vreau să mă pregătești, nu vreau să mă iei pe ocolite, nu vreau să mă menajezi. Urăsc să fiu menajată astfel, mi se pare că dacă faci asta, atunci nu mă consideri egala ta. Dacă ziua aceea a sosit și trebuie să faci asta, atunci fă-o.

Eu știu, și sunt sigură că știi și tu, că eu nu pot încă să plec de lângă Dan. Nu sunt pregătită. Nu știu dacă și când voi fi. Mă gândesc că știi prin ce trec eu acum, dar asta nu înseamnă că accepți sau că înțelegi CU ADEVĂRAT. Tu ești făcut ca Alexandru cel Mare, din spița celor care taie nodul gordian cu sabia, și fie ce-o fi! Îmi vei spune că tu nu mai poți să accepți situația asta și, deși mă iubești (ȘTIU asta, nu am nici cea mai mică îndoială), preferi să pleci, fără cale de întoarcere.

Poate că o să mă acuzi că sunt nehotărâtă, slabă, că nu vreau să lupt pentru iubirea noastră și aleg calea cea mai ușoară. Dar tu nu te poți pune în locul meu. Deși suntem la fel, eu sunt varianta feminină.

Nu vreau să te pierd. Gândul ăsta mă face din nou să plâng, pentru că pierzându-te pe tine mă voi pierde pe mine. Voi supraviețui. Te voi urî, iubindu-te cu fiecare celulă și fibră din care sunt constituită. Voi trece peste durerea de-a te pierde, pentru că sunt independentă și puternică, dar voi rămâne pentru totdeauna fără suflet. Și, culmea, cred (asta e viziunea care mă bântuie de-o vreme) că, la un timp după ce te voi pierde, voi pleca de lângă Dan.

Știu că tu nu vei veni înapoi. Voi rămâne singură, dar nu-ți spun asta ca să te impresionez sau ca să cerșesc milă!! Nu voi regreta nimic din ce-am trăit cu tine. Voi trăi atunci singură, amintindu-mi mereu de noi doi, de clipele noastre împreună. Voi suferi amarnic știind că tu nu vei

veni niciodată înapoi, încercând să mă împac cu durerea de-a nu fi fost capabilă să vin la tine atunci când m-ai chemat.

Poate vor mai X, sau poate Z, oricare altul. Poate o aventură scurtă, atunci când mă voi simți cumplit de singură și voi avea nevoia să simt cumva că încă exist. O aventură care mă va dezamăgi pentru că de fapt te voi căuta pe tine în orice alt bărbat care mă va dori. Dar eu nu sunt femeia care se aruncă cu ușurință în brațele unui bărbat. Am fantezii multe, îmi place să provoc și să simt tensiunea dorinței unui bărbat care mă privește în ochi, dar mă opresc aici. Poate că, din acest motiv, după ce tu vei pleca, eu voi rămâne totuși cu Dan.

M-am obișnuit cu el lângă mine și știu că ar face aproape orice pentru mine. Dacă voi rămâne singură și voi vrea o aventură o voi face cu bărbați față de care nu voi simți mai mult decât atracție fizică, bărbați cărora să le întorc spatele a doua zi.

Și mai știu că, dacă totuși într-o zi vei decide să te întorci la mine, te voi primi ca și cum n-ai fi plecat nicăieri.”

Nu se putea dezice de niciun cuvânt. Și nu era nici vinovată. Îi spusese, îi scrisese totul, dar el era un copil. Toți bărbații sunt niște copii și de asta sunt iubiți. Dar l-a iubit cu o dragoste prea mare, mult mai mare decât puteau să suporte doi oameni atât de îndrăgostiți unul de altul, prinși în capcana sublinară a lumii de suflete moarte în care trăim.

Să fi luptat pentru el, să-l fi adus lângă ea cu orice preț. O, cât de mult a dorit asta, și cât de aproape a fost să o facă! Apoi i s-a făcut teamă. Copiii sunt periculoși. Dragostea ei nu poate să împartă idealul de bărbat pe care i l-a clădit Elian în suflet în toate zilele lor de dragoste, cu prezența ternă a bărbatului condus de angoase sau de nepăsare. Dan îi era de ajuns.

Da, îi fusese teamă, dar nu putea fi vinovată de asta. I-a fost teamă că, aruncând totul la picioarele lui Elian, tot ce avea ea, pe măsura dragostei ce i-o purta, el ar fi privit într-o zi totul răceală. În acea zi, în care poate că i s-ar fi părut bătrână, sau lipsită de ambiție, sau insuficientă ori nepotrivită, nu doar că inima i s-ar fi umplut de dragoste moartă, dar ar fi murit cu totul, instantaneu, continuând să facă umbră pământului tot restul zilelor, ca o butaforie.

Își simți dintr-o dată pleoapele grele, ca de plumb. *Nu era vinovată, nu era vinovată!* Dar îi era atât de greu, cu o dragoste rămasă în inimă ca o eternă și nevindecabilă plagă înjunghiată. De ce Elian, de ce dragul și iubitul meu, nu ne-am cunoscut când eram tânără și singură! Dar, oare, atunci m-ai fi iubit? Lăsă capacul laptopului și se ridică ca în transă. Își luă perna și cuvertura și plecă să se așeze la culcare în camera de zi, pe canapea.

Pe măsură ce se apropia de mașină, în parcare a universității, se lămuri că era vorba de Victor. O aștepta lângă mașină, fumând și urmărind cu interes grupurile de studenți. Victor, de fapt „*Victor Panait, avocat!*”, așa cum îi plăcea să se recomande cu umor, era unul din membri grupului lor de prieteni, deși era burlac. Total diferit de Octav, de pildă, era una din cele mai plăcute ființe din câte cunoscuse și perfect frecventabil.

Știa că-i plac femeile tinere, dar se purta minunat și cu cele de vârsta lui, făcându-le să simtă, prin modul în care li se adresa și din conținutul conversațiilor comune, că femeia are un loc aparte în universul lui, că merită atenție și considerație. Obișnuia, nevinovat, să și flirteze cu ele, iar asta le încânta cel mai mult, deși totul era o simplă joacă petrecută sub ochii îngăduitori ai soților.

Victor o zări și el, aruncă țigara și o strivi sub picior, își așeză cu gesturi scurte ținuta și porni către ea cu pași mari. Îi luă mâna și i-o sărută galant: *„Te așteptam Mara, să mă ierți că tocmai aici în parcare, dar noi doi va trebui să purtăm o discuție serioasă și nu mi-a venit altă idee. Te superi că am îndrăznit?”* Cine se putea supăra pe Victor? *„Bună Victor, vai, mă sperii? O discuție serioasă zici? Ce fel de discuție serioasă?”* Afișând un zâmbet larg, care o liniști oarecum, Victor o luă de mână și o conduse la mașină: *„Draga mea, nu te neliniști! Oricum, un gentleman nu poartă discuții serioase cu o femeie respectabilă ca tine decât la masă și, nici atunci, decât după coniac, în cazul nostru după cafele. Să-mi dai, deci, voie, să te invit la masă. Ai alt program?”* *„Nu.”* *„Mergem cu mașina mea, mergem fiecare cu mașina lui?”* *„Aș...prefera să mă conduci tu. Parcă nu sunt cea mai bună stare.”* *„Mara, draga mea, evident că te conduc eu, dar nu te neliniști, vom lămuri imediat situația! Imediat ce vom digera ceva, nu?”*

Victor comandă prânzul și întreținu conversația în stilul lui obișnuit, care reuși să o relaxeze. Îi povesti de excursia pe care a făcut-o cu un grup de geologi în Apuseni și îi arătă câteva fotografii păstrate în telefonul lui mobil. Îi descria locuri, obiceiuri, scene inedite de cabană sau din drumeții, care o înveseliră și o captară într-o atmosferă pentru care-i era recunoscătoare.

Dar după ce primiră cafelele, decise că era îndeajuns cu politețurile și că era timpul pentru subiectul care-i aduse împreună. Așa că îl invită pe Victor din privire să-i spună ce are de spus. *„Nu există o cale ușoară în asemenea situații, iar noi ne cunoaștem de suficient de mult timp și mult prea bine pentru ca, cel puțin din respect, să nu-ți spun exact și fără ocolișuri ce am să-ți spun.”* Victor se opri puțin, își dresă glasul și așeză palmele pe masă. *„Dan m-a însărcinat pe mine să mă ocup de divorțul lui, de divorțul vostru. Am acceptat fără rezerve, pentru că știu ce înseamnă asta, pentru că vreau să vă scutesc de scandaluri și de*

suferințe inutile și pentru că am credea că, dacă eu nu vă voi putea face să reveniți la sentimente mai bune, atunci nimeni altcineva nu o va mai putea face. Acum, te rog să mă întrebi tot ce crezi că este cazul, iar eu am să-ți răspund și, în același timp am să-ți ofer tot sprijinul de care ai nevoie, așa cum ar face orice prieten adevărat.”

Dan voia să o părăsească, așadar. Unde era Dan azi dimineață? Îl văzuse? Parcă nu, dar nu era sigură. Uneori se ignorau dimineața, iar acum își frământa mintea să-și aducă aminte ce făcea Dan azi dimineață. Oare fusese acasă peste noapte? A, asta da, era sigură că da. Îi spusese ceva, vreun cuvânt deosebit, îi dăduse vreun semn? Erau împreună în casă aseară, azi dimineață, și el nu-i dăduse de înțeles că luase deja o hotărâre. Această hotărâre. Făcuseră dragoste? Parcă nu. Sau da?

„De ce?” întrebă ea în cele din urmă. *„Nepotrivire de caracter, în mod oficial. Și că nu ați avut copii, pentru că tu ești mult prea interesată de cariera ta. Neoficial, pentru că l-ai înșelat, apoi a găsit și el pe cineva, cu care acum vrea să se căsătorească.”* „Te-a autorizat el să-mi spui toate astea?” „Da, altfel nu acceptam să mă ocup de problema voastră.”

Era năucită. „L-am înșelat? De unde știe el?” „L-ai înșelat în Grecia, cu un fel de marinar sau așa ceva, iar acasă cu un student, cu care ai avut o relație destul de lungă. Numele lui este Elian Dimitrie. L-ai avut student în an terminal, apoi și la masterat.” Modul precis în care Victor îi prezenta situația o șfichiua ca loviturile de bici peste față. Dar mai groaznică era realitatea că Dan știa. Precis, în fiecare detaliu. „De unde știe el toate astea?” repetă cu glas stins. „Îmi pare rău Mara, asta încă nu știu. Dar mi-a spus că are dovezi. Tu negi ceva din toate astea?” „Nu, nu pot să neg, Victor!” Începu să plângă încet. Victor se ridică și își trase un scaun lângă ea. O luă cu brațul după umeri și îi ascunse capul în pieptul lui, ca să-i ocrotească slăbiciunea și să o lase să plângă în voie.

Teama că lumea se năruie nu face doi bani. Dar e ancestrală, e condiția slăbiciunii omenești. Și pricina tuturor slăbiciunilor. Îl iubise pe Elian cu o dragoste neomenească și TEAMA, doar ea a biruit-o! Și la ce bun? A vrut să-și păsteze condiția ei omenească, care acum nu face doi bani? A reușit? I-a fost teamă că Elian nu o va mai iubi când va fi bătrână? Că o va trăda și îi va nega iubirea? Și i-a negat-o ea, în numele cărei rațiuni? De ce n-a știut să fie fericită?

Știa, o cât de bine știa, că ea și Dan nu mai au nimic în comun de atâta vreme. Știa, o cât de bine știa, că Elian o iubește, dar i-a fost frică că lumea o va călca în picioare dacă i se va alătura, ca să se iubească neîngrădit, fie și câțiva ani. Ar fi fost cei mai fericiți ani din viața ei!

Dacă te uiți atent la lumea asta strâmbă, poți să vezi că arată ca un elefant de porțelan scăpat pe jos și apoi refăcut stângaci din bucățele

lipite grosolan cu adeziv. Uite bucata care știi tu, Mara, lângă bucata asta care ești tu, Dan. Parcă vă potriviți aici, pe spatele elefantului. Două bucăți de porțelan imperfecte. Și tu voiai să păstrezi aparențele, îi cedai și el făcea dragoste cu tine, în timp ce el te urmărea, îți contoriza greșelile și se simțea liber să-și caute pe cineva mult mai potrivit. Jos pălăria pentru acest om de lume! Iar tu te simțeai vinovată și îți negai înverșunat dragostea pentru singurul bărbat pe care l-ai iubit vreodată.

„Te simți bine, Mara?” Victor îi oferi o batistă și o ajută să-și ștergă ochii și să se aranjeze. „Da, Victor, da! Mulțumesc, ești un drăguț, ca totdeauna. Chiar dacă acum ai fost cel care aduce veștile proaste. Dar chiar și pentru asta îți mulțumesc!” „Îmi pare rău, Mara! Dar dacă mai pot face ceva pentru tine, să-mi spui. Neapărat!” „Da, poate, nu știu. Oricum, îți mulțumesc!” „Te conduc înapoi în parcare la universitate, Mara?” „Nu, nu, te rog! Trebuie să merg pe jos și să mă gândesc!”

Victor se ridică și o conduse până la ieșirea din restaurant. Îi sărută mâna, iar ea-i surprinse ochii umezi. Empatia lui îi pansă sufletul. Pe când deschidea portiera mașinii, Victor se întoarse și-i spuse: „Ar trebui să încerci să iei legătura cu el!” „Îmi pare rău, Victor, dar nu vreau să-l mai văd!” Victor își trecu mâna prin păr, se așeză în mașină, apoi deschise geamul portierei și îi spuse din nou: „Nu la Dan mă refeream, scuză-mă, n-am fost explicit. La băiatul acela, Elian, mă gândeam eu. Și, știi, dacă nu poți lua legătura cu el, mă ocup eu să-ți fac rost de o adresă, un număr de telefon, ceva!” Apoi flutură scurt din mână, îi făcu semn că o s-o mai caute la telefon și demară.

Privea ecranul laptopului și nu se putea hotărî. Scrisese deja adresa, probabil rămăsese aceeași, dar în textul mesajului nu putuse să scrie decât „Elian, te iubesc și...”, apoi se opri. Își aprinse o țigară, trase din ea două fumuri și o stinse în scrumieră. Lacrimi ce nu aveau nicio explicație, decât cea unei cumplite senzații de gol, începură să-i șiroiască neîntrerupt, udându-i bărbia și alunecând pe gât în jos.

Lăsă ușor capacul laptopului și se ridică istovită de la birou. Asemeni unui orb, mai mult ghicind calea și lovindu-se de obiecte de care nu-și mai amintea, ajunsese în dormitor și se prăvăli în pat. Hohote de plâns își găsiră eliberarea și erupseră fără niciun control.

În cele din urmă, o dată cu înserarea, se liniști și adormi, răstignită de-a curmezișul patului în care rămase singură. Lumini și umbre desenau fantasme pe pereți și pe tavan. Dar copilul Mara nu mai era aici să le urmărească, să le aducă în basmul ei și apoi să adoarmă fericită, legănată de spiridușii somnului.

Petroșani, septembrie 2011